

fremtræden (byggeovens § 43, stk. 1, c, jfr. stk. 2, og den københavnske byggeovs § 60) kan derimod ikke udløse et overtageskrav og medfører heller ikke i øvrigt økonomiske konsekvenser for kommunen. Det gælder såvel den oprindelige beslutning som eventuelle afslag på ejerens ansøgning om tilladelse til at foretage en ændring af en sådan bebyggelses ydre fremtræden. En hertil svarende ordning gælder ifølge bygningsfredningslovens § 6 for både A- og B-fredede bygninger (for B-fredede bygninger dog kun for så vidt angår bygningens facade). Lovforslaget opretholder på dette punkt byggeovens ordning.

Til § 30.

Bestemmelsen svarer til gældende byplanovs § 14 for så vidt angår overtageskrav ved ejendommens udlæg til offentlige formål. Det foreslås, at bestemmelsen udvides til at gælde overtageskrav efter afslag på tilladelse til nedrivning af en bebyggelse, der skal bevares ifølge en lokalplan eller en fortsat gældende byplanvedtægt.

Til § 31.

Bestemmelsen fastlægger kommunernes adgang til at ekspropriere fast ejendom og rettigheder, der er knyttet til de pågældende ejendomme, når det er af væsentlig betydning for at virkeliggøre en lokalplan.

Stk. 1 svarer med sproglige forenklinger og moderniseringer til byplanovs § 12, stk. 1 og 2, og forudsættes at afløse også byggeovens § 56, stk. 1, a, og den dertil svarende ekspropriationshjemmel i Københavns byggeov § 41, stk. 1.

Der foretages ingen udvidelse af ekspropriationsadgangen for kommunalbestyrelsen i forhold til de gældende bestemmelser. Tværtimod vil den forudsatte ophævelse af de nævnte bestemmelser i byggeovene føre til, at ekspropriation „til opnåelse af tilfredsstillende bebyggelses- eller vejforhold“ fremtidigt gør det nødvendigt, at disse bebyggelses- eller vejforhold er fastlagt i en lokalplan, som er tilvejebragt efter lovens særlige procedureregler herom.

Ligesom efter gældende ret kan kommunalbestyrelsen ekspropriere ikke blot, når det pågældende areal ifølge planen skal anvendes til offentlige formål, men i det hele til virkeliggørelse af planen. Bestemmelsen hjemler således fortsat adgang for kommunalbestyrelsen til at ekspropriere et areal, når ejeren ikke kan eller vil udnytte arealet i overensstemmelse med lokalplanens bestemmelser, og når kommunalbestyrelsen finder det nødvendigt at virkeliggøre planen med henblik på overdragelse af arealet til f. eks. en privat bygherre, der vil disponere over arealet i overensstemmelse med planens bestemmelser.

Da de byplanvedtægter, der er godkendt i henhold til den gældende byplanov, foreslås opretholdt, vil det være nødvendigt, at kommunalbestyrelsen også fortsat tillægges beføjelse til at foretage ekspropriation til virkeliggørelse af en sådan byplanvedtægt.

Det forudsættes, at en ekspropriationsbeslutning efter stk. 1 i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige regler kan træffes af vedkommende kommunalbestyrelsesudvalg på kommunalbestyrelsens vegne. En udtrykkelig lovbestemmelse herom findes imidlertid uheldig, fordi den kan lede til uberegtigede modsætningslutninger.

Det følger af bestemmelsens placering i kapitel 4 — og er i overensstemmelse med den gældende byplanovs § 12, stk. 1, — at en lokalplan ikke kan danne grundlag for en ekspropriation, før planen har fået endeligt bindende virkning, jfr. lovforslagets § 26.

Stk. 2 svarer til § 25, stk. 1, i ekspropriationsprocedureloven og § 44, stk. 1, i lov om offentlige veje.

Til §§ 32 og 33.

Lovforslagets bestemmelser om ekspropriationsproceduren svarer til gældende lovgivning for kommunale ekspropriationer. Fremgangsmåden er her efter, at kommunalbestyrelsen på egen hånd træffer beslutning om en ekspropriation og selv foretager det konkrete ekspropriationsindgreb.

Efter §§ 47—49 i lov om offentlige veje skal der dog ved kommunale vejekspropriationer afholdes en åstedsforretning, forinden kommunalbestyrelsen træffer beslutning om ekspropriation. Formålet med åstedsforretningen er at gøre de berørte grundejere bekendt med ekspropriationens omfang og at give dem lejlighed til at fremkomme med indsigelser mod det pågældende vejprojekt. Det må herved erindres, at der ikke forinden er tilgæet ejerne underretning om vejprojektet.

Forholdet er anderledes ved ekspropriation til virkeliggørelse af en lokalplan. Lokalplanen er blevet til efter en procedure, der omfatter individuelle underretninger til bl. a. grundejerne om et foreliggende forslag til lokalplan og om planens retsvirkninger, og grundejerne har haft adgang til at fremsætte indsigelser mod og ændringsforslag til planforslaget, jfr. lovforslagets §§ 18 og 20. Disse procedureforskrifter for lokalplaners tilvejebringelse tilgodeser således det samme formål, som ved en ekspropriation efter lov om offentlige veje varetages ved kravet om åstedsforretning, hvorunder de berørte grundejere m. v. har adgang til at fremsætte ændringsforslag til vejprojektet, jfr. lovens § 48, stk. 3, før vejbestyrelsen i henhold til § 49, stk. 1, træffer beslutning om,